

CONCURS LITERARI DE NARRATIVA CURTA IES LA GARRIGOSA

TREBALLS PREMIATS EN BATXILLERAT

CURS 2003-2004

EL MISTERI DE GIZEH

Anna Maria Ballester Peña

Andrew McArthy era el seu nom complet. Encara que els seus amics l'anomenaven Andy. Era un home alt i de naturalesa forta. Cert era que no posseïa els traços característics de la zona nòrdica, la que el va vore nàixer, segurament per la influència de la seua ascendència oriental. Però posseïa una singular bellesa que en nombroses ocasions era objecte d'elogis.

Vivia en un poblet rural emergit d'infinites i avivades praderies, de matisats verds rutilants i exuberants i imponents boscos verges. Tot allò es podria resumir en una paraula: L'Edén. Andy vivia sol. Únicament el seu gat persa, Min, el que li feia companyia i que esperava la seua tornada fidelment a casa. No tenia germans i a penes família allí. Algun cosí segon i oncles paterns que vivien lluny i no havien tingut l'oportunitat d'entaular una relació.

Sa mare va morir feia uns anys en estranyes circumstàncies i l'única cosa que posseïa d'ella era un vell medalló. Arcaica herència familiar sobre la qual havien girat llegendes fantàstiques, històries de poders extraordinaris... I son pare tampoc estava amb ell. Era arqueòleg i estava fora del país. A Egipte. No s'havien vist des de principi d'any i Andy havia pensat anar a visitar-lo en els seus dies lliures a aquelles hostils terres, terres natal de sa mare i que produïen en ell una atracció especial.

Treballava en la capital de la Irlanda protestant com a periodista d'investigació en una prestigiosa revista de divulgació. Era un bon periodista però cap dels seus superiors li van donar l'oportunitat de demostrar-ho i per tant les seues possibilitats d'ascendir a un lloc millor minvaven gradualment i amb elles l'interés posat en el seu treball.

Fins que un dia el van enviar a direcció. I aquell va ser l'últim dia que els seus peus van xafar aquelles instal·lacions. S'havia quedat sense treball i en comptes de sentir-se deprimat i corroït per la ràbia es trobava rarament

lliure i alleujat. Van passar un parell de setmanes i va continuar sense trobar treball. Els dies, les hores, i els minuts transcorrien ja agonitzants en un ambient inquietant.

Un matí Andy va rebre una carta sense remetent en què posava:

Sr. McArthy:

Reunisca's amb mi en la cafeteria del cantó
sobre les cinc de la vesprada. Si li interessa treballar
per a mi temporalment, acudisca i ja concretarem la
resta.

Anthony Essling

Andy no sabia què fer. Sabia que el Sr. Essling era el director d'una famosa cadena de joieries en tot el món, i que era un home de poder i influències que podria recomanar-lo i deixar-lo en bona posició si col·laborava amb ell. Però com és obvi, desconfiava, ja que no el coneixia i tampoc tenia bona reputació. Se l'havia acusat temps enrere de corrupcions i estafes... Així que va preferir no acudir a la citació.

Però al dia següent va rebre la mateixa carta junt amb una altra correspondència i el periòdic. Va llançar al fem l'insistent carta i es va posar a mirar el periòdic en una butaca recolzable de pell negra un poc ja desgastada i deslligant-se les sabates va cavalcar un peu sobre un altre damunt de la tauleta del saló. I va ser llavors, quan ja creia estar relaxat, que va donar tal salt en aquella vella butaca que va bolcar cap a arrere i es va desplomar en el sòl. Havia vist son pare en primer pla en el periòdic.

- No pot ser... Un descobriment?! – va dir Andy mentre s'alçava del sòl
- Però... Què és això?... Déu meu! Si és com el medalló que em va regalar la mare! – va dir per a si sorprés.

Immediatament Andy va anar a buscar el medalló de sa mare a la seua modesta habitació i el va trobar. Era idèntic al de la foto a excepció d'uns estranys símbols gravats en la cara posterior. Però per a Andy era una mera casualitat i no era una qüestió que sobrepassara els límits de la seua curiositat. Encara no havia arribat el dia en què s'adonara del poder d'aquell medalló. I d'on ho va agafar, amb un satisfet somriure en els llavis, va tornar a deixar el medalló en aquella xicoteta caixa de banús plena d'altres curiositats.

Llavors en aqueix moment, algú va cridar a la porta. Era el Sr. Essling. Va saludar cordialment al joveçà mentre aquest el mirava perplex veient com entrava a sa casa dissimuladament.

- Què fa vosté ací? – Li va preguntar Andy indignat

- Com vaig vore que no acudia a la meua citació, he decidit vindre personalment a parlar-li del treball. – li va contestar
- Ho sé. Però jo no vull res amb vosté. Gràcies. I si em disculpa, tinc moltes coses a fer... - va insistir agitadament mentre l'espentava suaument cap a la porta.
- Ja... però... necessite que m'ajude i vosté necessita treball... - li va dir Anthony
- I Quin interés pot tindre un home com vosté amb mi? – li va preguntar en to desafiador clavant les seues pupil·les negres en aquells esgarrats ulls clars.
- Que sé que és un bon professional – va dir sense vacil·lacions – I sé que podrà ajudar-me en la meua tasca -.
- Ja però és que... – va contestar Andy en un to dubitatiu
- És que res! – va dir sentenciant.

I després d'uns minuts de reflexió, Andy va acceptar el treball encara que amb molts dubtes. Però necessitava treballar per a poder mantindre's. I amb açò Essling se'n va anar satisfet i amb un desconcertant somriure maliciós dibuixat en els seus pàl·lids llavis.

Al dia següent Essling el va avisar que es reuniria de vesprada en un parc a tres carrers de sa casa. I així va ser. I va ser llavors quan Essling va desvetllar el motiu que requerien els servicis del joveçà. I en aquest punt la conversació va transcórrer així:

- I... quin és el motiu dels meus servicis?- Va preguntar Andy mentre apagava el telèfon mòbil.
- Vull que vaja on son pare i... – Haguera continuat de no ser perquè Andy es va alçar del banc en un impuls brusc i donà a conèixer la seua sorpresa i confusió. Es va posar a la defensiva.
- Tranquil, senyor McArthy. No s'altere. – Va dir mentre estirava el braç d'Andy perquè es tornara a asseure – El que vull és que investigue tot el que puga sobre aqueix medalló trobat per son pare.- Va dir de manera entusiasta.
- I... Per què aqueix interés en un medalló vell?- va preguntar intrigat
- No s'immiscisca en assumptes que no li afecten, per favor. Jo l'única cosa que li demane és que esbrine tot el que puga perquè és important per a mi. M'explique? – Va dir irritat mentre menejava el peu inquietantment

- Entenc... i quant em pagarà?
- Doncs...jo havia pensat 6000 £ . Està d'acord?- va preguntar
- Per descomptat. És prou mes del que m'esperava- va dir satisfet – i quan comence?
- Doncs, si vosté no té cap inconvenient, d'ací a dos dies. Li enviaré el passatge d'avió el dilluns i...
- Com?! . Passatge d'avió?!. On he d'anar?. No entenc...
- Òbviament si el medalló es va descobrir a Egipte, llavors... – Va deixar la resposta implícita en aquelles paraules llançades al vol i llavors Andy es va adonar.
- Ja entenc.- va contestar
- I després d'una breu i significativa pausa, es van alçar del banc. El Sr. Essling gargamellejà per a aclarir-se la veu i va prosseguir.
- Li pagaré tres mil lliures ara. I la resta a la seua tornada.- va dir mentre es treia un bitllet de pell de la butxaca interna de la jaqueta- El dilluns rebrà el bitllet del seua avió, diners per a les despeses de la seua estança i informació del lloc. I una vegada allí, mantinga'm informat.

Andy va agafar els diners, els va comptar i se'ls va guardar en la butxaca dels pantalons.

Es van acomiadar. I Essling li va desitjar sot i un bon viatge. El dia següent va transcórrer ràpid. Andy volia deixar-ho tot en ordre abans d'anar-se'n i telefonar son pare per a avisar-lo. Aquella nit no va poder dormir bé. Estava nerviós. I no podia deixar de desconcertar-li el misteriós interès d'Essling, un empresari multimilionari, en aquell vell medalló sense valor. I va ser aqueix sospitós interès el que li va fer cautament callar que ell en tinguera un molt semblant i també vingut d'eixes terres.

Un ocult secret s'amagava en aquell medalló...

El viatge amb avió es va fer llarg. Van fer una parada a Sardenya per deixar els passatgers que tenien aqueix destí. Però va arribar sa i estalvi a Egipte a les 19:00 amb tot el seu equipatge. Son pare l'esperava en l'aeroport. Quan es van vore, es van donar un fort abraç i sense deixar de parlar van caminar cap a un taxi que hi havia fora esperant-los. I dins del taxi:

- A l'hotel Gizeh, per favor – va dir Jeremy McArthy al taxista. I va continuar. - Fill quina alegria que estigues ací. Açò et va a encantar. I quin clima!... I què t'ha portat per ací?

- Motius de treball. Vinc a investigar sobre el medalló aqueix que et vas trobar...

Van parlar una estona i en aqueix moment el taxi va parar. Havien arribat a l'hotel on s'hostatjava son pare. Andy es va registrar i van pujar amb les maletes. Era un hotel amb vista a les piràmides, l'Esfinx... . L'habitació era acollidora i reconfortable. Van deixar les maletes sobre el llit.

- Andy et deixe perquè t'acomodes. A les 21:00 serveixen el sopar en la sala de baix. Si necessites alguna cosa estic en l'habitació del fons del corredor. Ens veiem baix – I dient açò, va tancar la porta.

El joveçà ho va posar tot en ordre. I ràpidament va baixar a sopar. La sala era àmplia i il·luminada i estava dotada de cert encant casolà. Per la qual cosa no era d'estranyar vore tota aquella gentada. Son pare ja estava allí. L'esperava en una taula prenent un pisolabis mentre mirava un desgastat quadern de notes. Andy es va acostar.

- Hola pare. Perdona per la meua tardança però... – Va dir excusant-se mentre s'asseia
- Tranquil, home! Jo acabe d'arribar – Va dir interrompent-li.
- Pare, volia parlar-te del medalló... – li va dir mentre els dos miraven la carta

En aqueix moment va aparéixer el cambrer per a saber què volien menjar. Van demanar el sopar i el Sr. McArthy va reprendre la conversació.

- Fill, i qui t'envia per a eixa investigació?. Perquè fins on jo sé, tu ja no treballes per a la revista. O potser m'equivoque? – va dir seriosament
- No sé com t'has assabentat però és cert. Fa uns dies un home va vindre a ma casa. Aqueix home era...

Andy li va contar tot el que li havia ocorregut en eixos últims dies i el primer que li va dir el pare al fill va ser:

- Oh, Déu meu! Com t'has ficat amb aqueix home?! No coneixes la reputació que té?!. Has comés l'error més gran de la teua vida! – va dir lamentant-se – Ara no et deixarà tranquil fins que faces el que t'ha manat!

Andy es va arribar a atemorir. Son pare parlava amb molta seguretat i sentència. Llavors va contestar per a justificar-se:

- Pare si l'única cosa que he de fer és investigar aqueix vell medalló: de qui era, què significava... res més. Només això.

- Tu no saps el que estàs dient... Oh Déu meu!. Com s'haurà assabentat aqueix roïn home?!. És la fi... ! . Però jo no ho permetré per res del món! Sobre el meu cadàver... ! Oh no!...- va dir balbucejant entre xanglots.

Tota la sala estava en silenci. Les mirades de la gent concorrien en l'escena del Sr. McCarthy. Així que Andy va agarrar son pare pel braç, el va tranquil·litzar un poc i el va traure de la sala.

- Pare: anem dalt a la teua habitació a vore si t'asserenes i m'expliques a què ha vingut aqueix numeret.- Va dir Andy mentre cridava a l'ascensor

Van pujar a l'habitació. Estava desordenada i l'escriptori ple de papers i llibres. Son pare ja estava calmat i sabia que havia de donar una explicació.

- Papà, què ocorre?. Mai t'havia vist així i menys per una favada com un medalló vell.- Va dir mentre s'asseia al seu costat
- Tu no saps res d'això... – va dir mentre es llevava les ulleres i es fregava els ulls
- Doncs, digues-me tu què és el que he de saber sobre aqueix medalló – va dir incrèdulament
- T'ho contaré. Però has de jurar-me per la memòria de ta mare que d'aquesta habitació no eixirà mai. I molt menys per a dir-li ho a Essling. - Va dir durament mirant-li.
- Però, pare... – queixant-se. Però la intriga el consumia i la pressió que feia els ulls de son pare era insostenible i solemne i es va adonar que es tractava d'alguna cosa molt seriosa. Així que va contestar seriosament:
- T'ho jure pare.

I en vore la sinceritat i serietat de les paraules d'Andy, el Sr. McCarthy va començar.

- Tot va començar la setmana passada en uns jaciments arqueològics pròxims a les piràmides de Gizeh.

Era el capvespre del dissabte i la nit començava a caure. Els meus ajudants i companys se'n van anar abans de l'habitual per les festes que s'organitzen tots els dissabtes en la ciutat. A mi no m'abellia anar i em vaig quedar allí aprofitant fins a l'últim raig de llum. Doncs va ser en eixa estona més que em vaig quedar, quan vaig trobar el medalló dins d'una caixa de fusta. – Va fer una pausa. Andy l'escoltava amb molta atenció.

Fins ací no hi havia res estrany. Es tractava d'un vell medalló, segurament propietat d'alguna dona egípcia de l'antiguitat o pot ser d'un sacerdot. Era un descobriment intranscendent, sense gran valor històric... Tot açò fins que vaig vore dins de la mateixa caixa un pergamí. Un pergamí que em va costar desxifrar, però quan vaig saber el que deia no m'ho vaig creure. I encara continue un poc incrèdul. Per això ho vaig mantindre en secret amb la premsa– va fer una pausa i va prendre aire.

- I Què deia el pergamí, pare?- Va preguntar Andy impacientment.
- El pergamí deia que el medalló és en realitat una clau. I que no sols n'hi ha un, sinó tres.
- Una clau de què? Em prens el pèl? – Va dir incrèdul Andy
- La clau d'una immensa màquina. T'estic parlant d'una complexa màquina construïda no se sap com ni per qui des de temps remots. Una màquina a què avui li donem tres noms... – el pare es va alçar fent alçar-se a Andy i dirigint-se els dos cap a la finestra, va apartar la cortina i va acabar la frase- Keops, Kefrén i Micerí. Sí fill. Les piràmides són una màquina.
- No m'ho puc creure.- va dir sorprés- però una màquina de què, pare.- preguntà mentre veia a través de la finestra el paisatge de les monumentals piràmides.
- Una maquina... – va fer una pausa i va engolir saliva – una màquina del temps, fill meu.
- Què?!! – va preguntar quan va eixir de la seua letargia. – Pare, segur que el vas desxifrar bé?
- Sí. Però ací no s'acaba tot. Com t'he dit abans, hi ha tres medallons més. Nosaltres en tenim un
- Pare... - Va interrompre Andy
- Deixa'm acabar i després ja preguntes. Com anava dient, hi ha tres medallons, i cada medalló pertany a una piràmide. Segons el pergamí quan aconseguim reunir els tres medallons i els posem en els “ panys”, aconseguirem activar la màquina del temps. Ja que hi ha tres piràmides, he deduït amb l'ajuda del pergamí, que cada piràmide representa un temps. Si es desitja anar al futur, has d'entrar en la de Keops, i si al contrari vols anar al passat, a Micerí. La de Kefrén és el present i únicament serveix de connexió entre el passat i el futur.

Per això, no vull que Anthony Essling s'assabente de tot açò. Si s'arribara a assabentar seria un perill perquè es dedicaria a robar els tresors de l'antiguitat – Va dir. Després va haver d'ajudar Andy a asseure's sobre el llit perquè no es mantenia en peus.

Andy el mirava amb els ulls desorbitats. S'havia quedat mut. Estava fascinat per aquell descobriment. I li va dir a son pare:

- Pare. He de dir-te una cosa sobre els altres dos medallons que falten. – Va dir encara atordit mentre es descordava els botons de la camisa – que crec que jo en tinc un.

El va mostrar a son pare. El Sr. McArthy va estar a punt d'esvair-se quan el va vore. I de seguida li va preguntar:

- Fill, d'on se suposa que has aconseguit açò?! – va preguntar alterat amb la respiració entretallada
- Tu mai no ho vas saber, però m'ho va regalar la mare abans de morir. Recorda que ella era d'ací i possiblement el va trobar o...

I amb açò, després d'una llarga deliberació, van decidir buscar el tercer medalló.

Andy en vista de la situació, mantindria amagat aqueix pesat secret i per descomptat no li contaria res d'això al Sr. Essling. Andy sospitava que aqueixos dies serien molt emocionants. Pare i fill eixien tots els matins. El pare anava als jaciments a buscar el tercer medalló i Andy anava a indagar a les piràmides. Mantenia al corrent al Sr. Essling de coses molt superficials. Fins que l'esperat dia va arribar, i el Sr. McArthy va trobar el tercer medalló en una caixa igual junt amb un altre pergamí. Estava en uns jaciments que s'havien donat ja per explorats prop, igual que l'altre, de les piràmides.

Per la seua banda Andy havia trobat en les tres piràmides el lloc on havia de col·locar-se els medallons. Eren cercles perfectes fets en la roca i cada u amb els símbols que tenia cada medalló. Tot havia eixit perfecte i ara sense que ningú no ho sabera havien de provar si funcionava. Però abans van tornar a l'hotel. Havien de planejar-ho tot per a eixa mateixa nit. Però quan van entrar a les seues habitacions, es van quedar sorpresos. Perquè estava tot desordenat. Amb els mobles tirats, papers cremats, i una infinitat de desperfectes... Llavors ràpidament Andy va anar a l'encontre de son pare.

- Pare, què ha ocorregut ací? Qui serà els que...?
- Aposte que darrere de tot açò està Essling- Va dir mentre buscava alguna cosa
- Tu creus? Però perquè voldria ell escorcollar les nostres coses? – Va preguntar mentre alçava una cadira

- Segurament ja s'ha assabentat de tot. Deu haver enviat espies a controlar els nostres moviments. I deuen haver vingut buscant els medallons però per sort els portàvem nosaltres damunt. Només s'han emportat el pergami- Va dir després de buscar-lo en el calaix de l'escriptori.- però açò ara ja no té importància. Ara hem de concentrar-nos en la nostra missió. Hem de ser molt cauts, ja que Essling ens vigila i està a punt per a llançar-se sobre nosaltres en qualsevol moment.

- Estic d'acord. Doncs anem sense perdre temps.

Ho van vigilar tot abans d'anar-se'n, i assegurant-se que ningú els seguia, dissimuladament, es van anar cap a les piràmides. Feia una nit fosca. Andy i Jeremy van arribar a les piràmides. Aquells imponents monuments infonien respecte i sabent a més la funció que tenien, u no deixava de sentir temor pel que desconeixia. Així que pare i fill van anar junts. Primer van posar el medalló a Kefren. En posar-lo es va sentir un soroll molt greu que va fer estremir la piràmide. Després a Kéops que amb estranys sorolls va fer tremolar el terra, i finalment i més important a Micerí. Van tardar a posar-li'l a aquest últim. Doncs el que presenciarien quan ho feren, era absolutament desconegut per l'home. Però al final, tremolant-los les mans, van col·locar l'últim medalló i van retrocedir. I llavors de sobte, del no-res va sorgir una potent llum blanca que eixia per cada u dels vèrtexs de cada piràmide. Era sorprenent. Les piràmides estaven il·luminades des de dins. Ells es trobaven fora atònits pel que els seus ulls estaven veient. I de sobte amb un estrèpit fortíssim que va fer tremolar la terra, tota eixa llum va desaparèixer sobtadament concentrant-se en l'interior de la piràmide.

Era l'hora. Ara no podien tirar-se enrere i calia actuar ràpidament. I quan anaven a ficar-se dins de la piràmide, un xiulit darrere d'ells els va alarmar. I aquell no era ni més ni menys que Essling amb un home egipci!. Encara estaven lluny però Andy veia com veloçment corrien. Així que pare i fill van córrer sense parar a l'entrada de la piràmide. Únicament havien de traspasar aquella paret de llum blanc blavosa per a anar al passat. Però a pesar de tota la pressa que tenien, no podien evitar parar a contemplar tot allò. Ja se sentien les xafades d'Essling darrere d'ells pujant les escales cada vegada més fortes. Així que eixint de la fascinació van córrer cap a la llum. Quan corrien, va aparèixer Essling donant camallades a tota velocitat per alcançar-los mentre que l'egipci es va quedar a l'entrada meravellat.

Van traspasar la llum, i Essling també. Viatjaren a través de la llum que ho inundava tot. Quan ells van traspasar aquella paret, un potent feix de llum va eixir del vèrtex superior de la piràmide cap a l'univers. No sabia donar una explicació científica a tot açò, però el cas és que tot era cert i van

arribar a un Egipte de segles enrere. Un Egipte on els tresors encara no havien sigut saquejats, i la gent a penes vivia civilitzadament.

Van arribar allí, i hi havia gent. Els nadius els miraven sorpresos. Doncs aquells desconeguts havien eixit de la llum de les piràmides, amb robes i aspecte molt diferent i per això els van considerar déus. Així que ràpidament es van inclinar cap als tres hòmens fent reverències en una llengua que ni el Sr. McArthy, a pesar de la seua experiència, entenia. Andy i son pare es van quedar estupefactes. Però Essling no volia saber res d'això, i va eixir dissimuladament corrent a les altres dos piràmides. No per tornar al seu temps, sinó per saquejar-les abans d'anar-se'n.

Però quan Andy el va vore, va eixir corrent darrere d'ell deixant son pare amb tota aquella multitud adorant-lo. Andy l'atrapà i es va llançar sobre ell. Van rodar per una duna i en arribar baix va haver-hi una pluja de punyades, puntellons i colps entre el dos homes. A pesar de tot, Essling no va ser abatut i es va alçar corrent cap a la piràmide de Keops. La més gran. Mentre corrien Andy li cridava:

- No deixaré que se n'isca amb la seua, Anthony.
- A no? Doncs impedit-m'ho.- dient açò va augmentar la velocitat.

Els dos es van endinsar en la piràmide, i travessant els conductes i passadissos van arribar a una cambra plena de tresors. Es van quedar atònits davant d'aquell tresor que se'ls presentava. I després d'uns segons, Essling es trobava agafant tot el de més valor que la seua bossa i les seues mans podien abastar. Llavors Andy que l'observava, va anar darrere d'ell per a impedir que tot allò s'ho emportara cap a la llum que el conduiria al futur d'aqueix temps, és a dir, al nostre present. Però en un forcejament amb ell, Andy va trencar amb un instrument molt fort el lloc on es posaven els medallons. I amb açò la llum va desaparèixer i la porta es va tancar. Andy i Essling que estaven en el terra van vore com es tancaven les possibilitats de tornar a casa.

Van passar les setmanes en aquell lloc, o millor dit en aquell temps. Andy i son pare ja s'havien acostumat a la presència d'Essling. L'única cosa que sentien per ell era llàstima. Van intentar trobar alguna solució al problema però res funcionava. Així que van haver de quedar-se allí fins la resta dels seus dies. Andy i son pare s'ho van prendre bé. En el seu temps res ni ningú els esperava i aquella oportunitat d'investigar a fons el passat era un privilegi. Mentre que Essling... la seua vida va culminar en la bogeria, ja que es resignava a acabar com un paupèrrim miserable...I allí es va quedar tot.

I aquell egipci que acompanyava Essling per als seus propòsits, va quedar de testimoni de la funció de les piràmides. I de no ser per ell i les

seues històries, el món no haguera conegut la veritat d'aquells meravellosos monuments que a pesar de tot, continuen atraient i captivant fins al més incrèdul.

DE SOBTE, UNA FLETXA

Xavier Ciurana Villalonga

Comence a preocupar-me. Trobe la mare molt estranya últimament. Es veu que les pluges d'abril no li deuen sentir molt bé. Està rara, com deprimida. A poques penes em dirigeix la paraula, i juraria que aquest comportament seu li l'he pogut notar ja en altres ocasions, però sempre en aquesta època de l'any. Que estrany!

Oh! Disculpeu, no m'he presentat. Sóc en Daniel, un noi de 16 anys orfe de pare poc abans de nàixer, i he viscut sempre amb la meua mare, Mireia, en una caseta a la vora del riu. Tal volta és per aquest motiu que es troba així, perquè jo sé que educar un fill tota sola no és gens fàcil. No obstant, ella m'ha sabut educar correctament, tot i no tenir cap experiència.

És normal que es trobe així; sempre tan sola... . De no ser per mi, no sé què haguera estat d'ella. Però segueisc sense comprendre perquè es nega a refer la seva vida. A mi no m'importa, l'únic que vull es que ella siga feliç; encara que siga amb un altre home que l'estime, i no amb ell, ja que tràgicament, es troba al cel. Encara és jove, té 38 anys.

Parlant de soledat, ara mateix em trobe sol a casa, i em disposava a escriure una carta a un amic de Barna. Per cert, se m'havia oblidat dir-vos que hi visc, a Huesca. Abans de nàixer jo, els meus pares vivien a Albacete; però no sé per quina raó ma mare es traslladà ací, després que mon pare es matara en un accident; i als tres mesos i mig hi vaig nàixer jo.

Ma mare es filla única, i els seus pares estan morts. És clar que té cosins i cosines, però fora del país. Mai en rep notícies perquè viuen incomunicats. Així que se'n vingué a viure a Huesca, a casa d'una tia seva molt velleta que va morir quan jo tenia 4 anys. No recorde molt sobre ella, però era una dona encisadora que li va ajudar, a ma mare, en tot.

¡És que no hi ha cap ploma en aquesta casa?¡ D'aquesta manera començaré la carta l'any que ve! Aniré a buscar a l'habitació de la mare. Res de res. Tal volta en trobe alguna en aquestos calaixos d'ací. Un moment! Què és allò de color verd fosc que hi ha allà al fons? És el que jo em pense que és? Doncs sí, efectivament. És un diari, i pel que sembla ser, és de ma mare, perquè a la portada està escrit el seu nom. Sé que no ho dec fer i que seria una incorrecció, però no sé si podré resistir la temptació. Ho faig per una bona causa: per saber el que li ocorre i poder ajudar-la. La carta no és urgent; el meu amic de Barcelona pot esperar. A més, la mare no tornarà fins tard i tinc tota la vesprada per davant; però primer col·locaré totes les seves coses al seu lloc perquè no sospite que he rebuscat als seus calaixos. I encara menys que he agafat el seu diari. ¡ Em mataria ¡

Bé, està malament, molt malament, però ja he obert la primera pàgina, he llegit la primera paraula, i el mal ja està fet, així que ja no hi ha marxa enrere.

Prepara't, Dani, allà anem...

22 d'Abril de 1707

Estimat Diari:

Estem fatal. Abel i jo ens estem morint. Jo no vull. No vull que Abel vaja a la guerra. Però, per què? No és just. Ho passe malament, però a l'igual que jo hi ha moltíssimes dones patint pel fet que han manat que els seus respectius homes vagen a la gerra.

Encara va el comandant Berwick i el seu company casa per casa buscant homes joves i forts preparats per lluitar. I per què no es posen a lluitar els qui volen fer la guerra, i no els qui la detesten? Abel ni tan sols forma part de l'exèrcit. Odie el món;

23 d'Abril de 1707

Estimat Diari:

Açò és una injustícia molt gran. Ja no sabem què fer cap dels dos. L'únic que faig és escriure, i això que mai havia escrit cap Diari; ni tan sols quan era petita. Ahir ho vaig fer per primera vegada, i avui ho torne a fer. Només escric per matar el temps. Un temps que se'n va poc a poc.

Van anunciant per tot arreu que l'exèrcit de Berwick atacarà el de Carles d'Àustria el 25 d'abril. Però si només queden dos dies! No, per favor! És massa prompte. Abel està fet pols. Les poques voltes que em diu alguna cosa no em mira als ulls. Jo no puc impedir que se'n vaja. Jo no puc fer res, excepte donar-li amor, molt d'amor.

24 d'Abril de 1707

Estimat Diari:

Ajuda'ns Déu meu! Demà és el dia! Tal volta avui és l'últim dia junt a Abel. Només de pensar que ell es puga... . No, no vull pensar-ho. Entre altres coses, perquè no va a ocórrer. Quan acabe la guerra tornarà a casa i tot serà com abans. I nosaltres que pensàvem que la vida a Almansa era feliç i que estàvem molt bé!

Per favor, que algú detinga el temps. No vull que passen les hores. Unes hores que semblen minuts.

Si ell va a la guerra, jo també. Si ha de morir, morirem els dos! La gent se'n va de les seves cases buscant refugi, però jo no. Jo em quede ací; sense el meu home no tinc on anar. Ens sentim tan sols..., però mentre encara ens tinguem l'un a l'altre no hi ha de què preocupar-se. Tant de bo aquesta nit fóra eterna... .

25 d'Abril de 1707

Estimat Diari:

Ja ha arribat el moment! Han vingut, tres, tres homes aquest matí i se l'han emportat. Se l'han endut! Jo no podia deixar-lo anar. M'he agafat tan fort a ell que ens han hagut de separar a la força entre llàgrimes i súpliques. Els dos hem vessat totes les llàgrimes que teníem. Bo, a mi encara me'n queden moltes per vessar. Estic espantada. Mai havia tingut tanta por. He escoltat un bombardeig. No pot ser que ja haja començat! Jo no deixo de guaitar per la finestra, i no perd de vista a Abel. Ell està allí, entre una multitud d'homes. Estan lluny, però jo el distingisc amb claredat. Veig moltes armes: espases, pistoles..., inclús alguna que altra fletxa (cosa poc corrent, ja que en aquesta època no es solien d'utilitzar-ne); totes enrevessades entre fum, foc, sang. Molta sang! És horrible. Que acabe ja. Ho suplique. M'estan destruint la casa, la vida, tot. ¡que acabe ja!

27 d'Abril de 1707

Estimat Diari:

M'ha arribat la carta. La maleïda carta que m'informa que Abel ha mort en combat m'ha aplegat. Encara estic esperant la següent carta; la que

informa que tot és una broma pesada; o que és un somni del que estic a punt de despertar.

¡Maleïda sigues! No calia que m'ho escrigueren! Ja que ho vaig veure perfectament des de la finestra!

Aleshores he recordat la catàstrofe de la qual he sigut testimoni.

Estigui una bona estona observant per la finestra de ma casa quasi destruïda. No veia res. La polseguera ho envoltava tot però, de sobte, una fletxa. Una fletxa que anava a la velocitat de la llum. Una fletxa que duria la catàstrofe, la desgràcia, la tragèdia. Una fletxa que enduria de nou al sofriment, al dolor, a les llàgrimes. Una fletxa d'on es podia deduir que el seu destí era matar. Una fletxa que corria més de pressa que un guepard, apuntant al cos descobert del meu Abel, i finalment travessant-lo pel pit. Just en aqueix moment, alcí el cap i comproví que efectivament, la fletxa havia acomplert el seu objectiu principal: matar. Vaig veure com el meu estimat patia i cridava de dolor i de pena, però era com si ningú dels que l'envoltaven escoltaren els seus crits agònics. Els meus oïts sí l'escoltaven i comprenien el dolor que hi estava passant. De seguida, caigué a terra el seu cos sense vida, i la maleïda fletxa seguia allí tan mortal com al principi traspasant el seu pit ensagnat. Jo demanava ajuda, ajuda, tot i sense llevar-me les mans de la cara plena de llàgrimes, però no hi havia ningú; només m'envoltava la soledat i el silenci. Em trobava completament sola, agenollada juntament a la finestra contemplant el meu estimat ja mort estés a terra, una terra recoberta de sang, sense moure's. De cop i volta, una llum blanca l'il·lumina, i jo podia veure com s'emportava la seva ànima cap al cel ennuolat. Intentava plorar, però no m'eixia cap llàgrima, en aqueix moment el que tenia era una ràbia incommensurable i un dolor que em recorria per tot el cos. Se'm va fer un nus a la gola. Volia cridar, però el terror m'ho impedia. Era com si m'haguera quedat muda per sempre, una sensació que amarga la vida. Vaig unir les poques forces que em quedaven i a la fi vaig aconseguir dir amb un filet de veu "No em deixes, estimat meu, no em deixes", tot mirant cap al cel amb una mirada plena de tristor i pena. Per dins estava plena de ràbia. Desitjava llençar-me per la finestra i anar-me'n amb ell. Volia morir-me, però quasi no em donà temps a pensar-ho, perquè de sobte, caiguí a terra i un cop molt fort al cap va fer que em quedara inconscient.

30 d'Abril de 1707

Estimat Diari:

No puc deixar d'escriure; és una necessitat. No puc evitar plorar i culpar-me una i altra volta de no haver pogut ajudar-lo. Tots els dies el mateix pensament: vull morir-me. Vull morir-me. Vull morir-me! Però he d'esperar una eternitat per a morir-me. Encara sóc jove, només tinc 24 anys. Seria més

fàcil suïcidar-me, però no vull anar a l'infern. ¡Fastigosa religió! Perquè quan et vols llevar la vida no pots anar al cel? No trobe cap raó per seguir vivint. No tinc pares, no tinc germans, no tinc família prop de mi (ni tan sols la conec), no tinc amic... l'únic que teníem era l'un a l'altre. Ara comprenc que tota la meua vida era l'Abel, i se me n'ha anat. Ja no tinc vida, per tant, estic morta.

1 de Maig de 1707

Estimat Diari:

Ja no puc més. Tot el que ha passat, i damunt aquest dolor de panxa que no em deixa en pau, ni tan sols per a escriure, i no és la menstruació. Tant de bo siga una malaltia i morir-me prompte. Recapacitant, recapacitant, a la fi he arribat a la conclusió: que la religió prohibeix matar. Per aquesta raó, Abel està en l'infern, i probablement tots els de la batalla. Encara recorde com vaig veure el meu Abel matar homes per tal de defendre's. Però encara així, ha matat. Ja no estic confosa, ara entenc el que he de fer. Esperar a morir seria una tonteria, i a més se'm fa tan llarg, tan llarg,

2 de Maig de 1707

Estimat Diari:

Tinc les coses clares. Si ell es troba a l'infern, allí és on he d'anar. No importa el que em facen patir allí, qualsevol tortura serà millor que la soledat en la que em trobe. Viure així és un altre infern, i pot ser, encara pitjor. L'única diferència és que en aquell altre infern estaré amb ell. I així ha de ser.

Què? No pot ser. No em puc creure el que he llegit. No pot ser que m'hagen brotat llàgrimes. Jo sóc un xic fort. No sé si plore pel que va ocórrer; per mon pare; o simplement, perquè la mare no m'ha contat la veritat. No entenc res. Per què la mare volia suïcidar-se? Pel fet d'haver perdut l'únic ser volgut i d'estar completament sola? Ella sempre m'ha dit que cal anar endavant i lluitar. L'única cosa que comprenc és que es troba així perquè any rere any recorda el que va viure, i encara més perquè estem en abril. Oh!! Ja ha arribat la mare!

- Dani! Ja estic ací! He dut el sopar! Dani?
- Ah! Ho... ho... hola mare! Què tal?
- T'ocorre alguna cosa?
- No, estic escrivint una carta. Per què?
- Per res. Estigues a punt que vaig a preparar el sopar.
- D'acord. Ara de seguida vaig.

Bé, ja és de nit i no puc dormir pegant-li voltes a l'assumpte. Crec que m'ho ha notat durant el sopar. No m'he atrevit a mirar-la a la cara. I ella tot era repetir-me: - Et passa alguna cosa?. Jo crec que hauria de parlar amb ella i contar-li-ho tot. Em sent malament pel que he fet, i més val que s'entere per mi, que no pel fet de no trobar el diari i sospitar que el tinc jo. A més, li he de demanar explicacions.

- Mare, estàs desperta?
- Què vols Dani? No em diràs que tens por!
- No, mare no és això. És que he de parlar seriosament amb tu; de mare a fill.
- Diques el que és tan seriós. T'escolte.
- Per què m'ho has ocultat tot?
- Ocultar, el que?
- Que el pare va morir en la guerra d'Almansa.
- Qui t'ho ha contat?
- Sent molt haver-ho fet, però he llegit el teu diari de fa 16 anys.
- ¡Què?! Però fill!, que no sàbies que això és íntim i que mai de la vida es pot

fer? Això no t'ho perdonaré mai, m'has fet enfadar.

- Ah! Jo no estic enfadat? M'has enganyat durant tots aquests anys. Per què? Jo

tenia dret a saber-ho. Fins quan pensaves mentir-me?

- Dani, comprén-ho
- Comprendre, el que?
- No podia dir-t'ho. No volia que saberes que a causa d'una estúpida guerra et

quedares sense pare, i jo sense home. No volia recordar el que vaig patir. Intentava oblidar el que passà. No volia escoltar parlar mai més del tema. Així que vaig decidir dir-te que va morir en un accident.

- Ja però, jo sóc fill d'Abel no?
- És clar que sí. Jo ja estava embarassada quan ell va morir.
- Ah! Així que els dolors de panxa era d'això, no?
- Supose. Vine ací i dóna'm un abraç.
- Sent molt el que passà mare.

- Jo també fill. I encara no ho he superat. Fa dies que em trobe malament.

precisament perquè vaig trobar el Diari, i vaig ser tan tonta de llegir-lo per a amargar-me més encara. Fill, són més de les dues de la matinada. Ves-te'n al llit i si vols demà continuem parlant del tema, que ja és hora que ho vaja superant, ja han passat 16 anys.

- Per cert, una cosa més . Què és el que et va fer canviar d'idea perquè no et

suïcidares?

- Tu, tu vares ser el qui va fer que jo pensara que valia la pena viure. Al poc

de temps que ocorreguera la tragèdia, m'enterí que estava embarassada; i va ser per aquest motiu que me'n vaig vindre a viure ací. La idea de criar un fill tota sola no em feia gens de gràcia, però la tieta Carme em va ajudar en tot allò que va poder fins que va morir. Es pot dir que tu em salvares la vida.

- Doncs, m'alegre que haja sigut així.
- Saps? He après una cosa: mai més t'ocultaré res. Eres el meu fill i tens dret a saber-ho. A més, m'ha vingut molt bé parlar sobre açò amb una persona de confiança, i qui millor que amb tu? Gràcies per comprendre-ho, Dani.
- Perdona'm per haver-te parlat així. Bé, no crec que puga dormir, però crec que a tu sí que et vindrà bé. Bona nit, mare, t'estime.
- I jo també a tu, fill. Bona nit.

Sabeu? Ara comprenc que en la vida sempre s'ha de lluitar, s'ha de ser fort i

valent, s'ha de tirar cap endavant passe el que passe; i ma mare és un bon exemple. Llegir el Diari d'algú no té perdó, però de vegades no t'esperes el que pots descobrir. La veritat és que a mi no m'agradaria que llegiren el meu, a part que no en tinc. El pitjor de tot és que ara li tinc més rancor i odi a la guerra; i tant de bo desapareguera per a sempre; així com desgraciadament, hagué de desaparèixer l'Abel.

En la batalla d'Almansa els valencians varen perdre els Furs, però jo vaig perdre alguna cosa més: el meu estimat pare.

SOLUCIÓ A DESHORA

Silvia Civera Navarro

Agnès balancejava suaument i inconscientment la seua cama esquerra. Tenia la mirada perduda entre aquells bruts taulells de color roig. Fa temps que no els netegen, va pensar mentre mirava l'hora al seu mòbil que estava damunt la petita taula d'aquell bar. Jaume tardava. No era normal en ell retardar-se tant, i menys encara quan quedava amb ella. Agnès va començar a preocupar-se i a pensar tot el pitjor. Va ser aleshores quan es va percebre que pareixia la seua mare quan el pare tardava a aplegar a casa i va somriure en recordar aquells bons temps, en els quals la seua única preocupació era que sempre hi haguera xocolata a l'armari de dalt. L'arribada de Jaume va trencar aquells dolços records, però a Agnès no li va importar gaire. Jaume li va passar una mà pel coll i li va donar un igni bes a Agnès, la qual es va sentir plena de vida, com si tornara a tindre quinze anys.

-Perdona'm per fer-te esperar –va dir Jaume ja assegut davant d'Agnès-. El meu cap m'ha fet quedar-me més temps a l'oficina per revisar uns impresos. Com estàs? Ja has demanat res per prendre?

-Per a tu no. Jo ja estic esperant el segon cafè. En vols tu un? Vaig al servei i en tornar en duc dos, val?

Jaume va afirmar amb el cap mentre mirava la seua agenda. Quan Agnès es va alçar de la cadira, Jaume va tancar la seua agenda i la va observar caminar fins al servei, mentre pensava com podia ser que una dona tan bonica pogués estar davant seu. Mai li havia dit que preciosa que estava amb aquell pentinat que, sense ell saber com, Agnès es feia en dos segons. Va tornar a obrir l'agenda i a oblidar-se de tothom. Al cap d'una estona, Agnès va tornar a la taula amb dos cafès molt carregats, com a ells els agradava. Ella va tornar a seure i va tornar a balancejar la cama esquerra. Estava nerviosa, i Jaume ho va notar. De sobte Agnès es va traure un cigarret, el va encendre i va respirar tranquil·la després de la primera calada. Jaume la va mirar per damunt de les ulleres i li va dir:

-Què, ja tornes a fumar? Mira que et va costar deixar-ho...

-Estic nerviosa, Jaume. Massa nerviosa, no sé qè em passa últimament. Cada cop que quede amb tu em pose així, no sé si és perquè sent com si tornara a tindre quinze anys al teu costat o perquè tinc por que ens trobe un altre cop l'Enric.

-Quina sort que tens, jo cada dia em trobe més vell!

Agnès va deixar escapar un tènue somriure mentre deixava eixir el fum del tabac entre els seus suaus llavis i el va mirar als ulls. Ambdós van voler que res no trencara aquell tendre i esperat silenci. Però una veu escarpada va interrompre la mirada:

-Agnès? Ets tu?

Ella va girar el cap a la dreta i va descobrir la cara d'un amic de feina del seu home amb el qual havien eixit a sopar un parell de cops.

-Ui, Andreu! Què fas tu per aquí? Jo mira, aquí prenent un cafè amb un company de la feina... -Jaume va fer un petit somriure i va tornar a baixar la mirada a la seua tassa-. Com estàs? I el xiquet com està? És que Enric em va dir que estava malalt, no?

-Doncs, res, que he vingut al centre a parlar amb un client i hem vingut aquí a menjar alguna cosa. Sí, el xiquet ha estat malalt però res, un refredat. Bé, me'n vaig que no vull quedar malament amb el client. M'alegre molt d'haver-te vist, a vore si sortim a sopar alguna altra nit els quatre junts.

-Sí, home, sí. Ja li ho diré a Enric i que parle ell amb tu. Vinga, bé està.

Agnès va tornar a respirar, però molt més nerviosa que abans. Mai se li havia donat bé aquell tipus de conversa, sempre es sentia molt insegura i intranquil·la amb la gent que coneixia molt poc i que la tractaven com si foren vells amics.

Jaume i Agnès passaren hores i hores a aquell cafè, intercanviant-se dolces mirades, fent gestos lents amb doble intenció, robant-se somriures, acariciant-se les mans per sota la taula... Es varen acomiadar amb una forta abraçada i un fins prompte que no va agradar massa a Jaume, el qual al llarg de la cita s'havia posat molt tendre amb Agnès i no volia deixar-la escapar aquella nit. Ella va aplegar molt tard a casa, més que de costum. En entrar en casa, es va trobar Enric a la porta esperant-la amb cara de pocs amics i mirant-la amb foc als ulls.

-On estaves? Tu creus que aquestes són hores d'arribar a casa?

-Estava treballant i se me n'ha anat el sant al cel, perdona'm. Ja has sopat? -Agnès anava camí de la cuina mentre pronunciava aquestes paraules.

-He cridat al teu treball i m'han dit que hui no treballaves per la vesprada -Enric s'havia col·locat darrere d'Agnès molt a prop d'ella, fins al punt d'angoixar-la. Si això mateix ho haguera fet anys enrera Agnès hauria estat encantada, però en aquells moments es va sentir presa de la por.

-És que he anat a treballar amb un company. Hauríem d'acabar uns informes.

-I no ho podíeu fer demà a la feina? –En aquell moment Agnès es va poder lliurar de la seua angoixa amb l'excusa d'anar a la nevera a per dos ous-

-No, és que els hem de donar demà, de fet m'hauré de quedar aquesta nit a acabar-los encara...

A Enric, no li va agradar gens la resposta d'Agnès i la perseguia amb la mirada per tota l'habitació mentre ella cuinava i parava la taula. De sobte, el telèfon va trencar el silenci dels dos.

-Pots agafar tu el telèfon per favor? –Va dir Agnès girant un poc el cap mentre girava la truita de creïlles que estava cuinant per sopar. Enric va sospirar i va anar al menjador principal.

Agnès des de la cuina va escoltar només el principi de la conversa i després com Enric tancava la porta del menjador. La truita ja estava llesta i la taula parada. Agnès, molt famolenca, va començar a menjar perquè Enric pareixia que encara tardaria bastant. Passats deu minuts es va escoltar com Enric penjava el telèfon i Agnès es va alçar per posar-li el sopar a taula.

-Espera't un moment que la calente al microones. M'he posat jo ja a menjar pensant que tardaries més parlant per telèfon...

-Amb qui estaves aquesta vesprada? –Va preguntar-li Enric amb veu greu des de la porta de la cuina-

-Ja t'ho he dit, he estat treballant amb un company de la feina. Vinga, sopa ja que és tard, i oblida-ho tot d'un cop – Agnès ja li havia ficat el sopar a taula i ella continuava menjant. Enric es va tornar a acostar massa a Agnès.

-Saps qui m'ha tocat per telèfon? –Enric va baixar el cap fins l'orella d'Agnès, i aquesta va respondre movent el cap d'un costat a l'altre. Enric va posar la seua mà a la nuca d'Agnès. Estava molt freda.

-Enric em fas mal... solta'm per favor.

-M'ha tocat el meu gran amic Andreu –Agnès es va posar molt rígida i no li eixia cap paraula-. M'ha dit que avui t'ha vist a la cafeteria Rovira amb un "amic" teu.

-Ja t'ho he dit Enric, estàvem treballant.

-No em digues mentides, Agnès! –De sobte Agnès va sentir una fredor a la seua nuca. Ella no sabia què era allò, fins que Enric va passar la punta de la navalla pel coll d'Agnès.

Al dia següent Agnès tenia la cara inflada per quelcom més que la tristesa. No fou la primera vegada, però si el primer cop que les marques es notaven tant. Aquell dia no va anar a treballar, Enric la va tancar a casa i ell mateix va telefonar a l'oficina d'Agnès per dir que no hi aniria, que estava molt malalta. Agnès va passar una setmana tancada a aquella obscura casa, només pensava a tornar a veure Jaume. Encara que la tancaren dos mesos, ella tornaria perquè Jaume era la seua vida, la seua raó per a alçar-se cada matí del llit i tornar a la cruel vida real.

Jaume estava molt preocupat. Havia arribat fins i tot a aparèixer per l'oficina d'Agnès per saber perquè no li contestava els missatges ni li agafava el telèfon. Quan la va tornar a veure després de molt de temps, se li va caure el mon a terra. Aquelles horribles ferides per tot el seu preciós cos van fer que ell es sentira culpable per estimar-la tant. La va prendre en una dolça abraçada que Agnès va agrair molt, li era molt necessari sentir-lo prop, el seu calor, el seu perfum. Després es miraren molt fixament als ulls i la resta del món va desaparèixer, sols estaven ells dos al mig de la ciutat. A Jaume, li començaren a caure unes petites i clares llàgrimes. Agnès el va abraçar amb força i li va dir que no es preocupara, que ella ja estava bé, que tot es solucionaria prompte, que tot té solució. Però Jaume no es va creure ni una sola paraula d'Agnès perquè sabia que no seria així, tan fàcil com ella ho pintava. Quan Agnès acabà de treballar, se n'anaren els dos a la cafeteria Rovira molt prop d'allí. Sols es varen prendre un cafè, ja que cap dels dos volia que es repetira allò que va succeir l'altre dia. Varen estar parlant sobre la seua situació actual i intentaven buscar solucions al problema, però no varen trobar cap solució adequada. Es varen acomiadar amb tristesa i tornaren a casa acompanyats per la seua pròpia soledat. Agnès va tornar a la rutina amb Enric, fer el sopar i veure la televisió fins que l'avorriment l'enviava a llit. Jaume en canvi, no va fer el de sempre, tampoc podia fer-ho, la seua ment li ho impedia. Va decidir sortir al carrer a passejar i pensar una solució per al seu problema. Caminava sense rumb, caminava per caminar. Sense ell saber com, va arribar davant la casa d'Agnès, es va parar i no va poder deixar de mirar aquella finestra, esperant que ella guaitara. Però ella no va aparèixer. Jaume va estar allí parat mirant la finestra fins que totes les llums del pis es varen apagar per complet. Després va continuar caminant fins aplegar a una parc i allí es va seure a continuar pensant. De sobte va aparèixer una parella de joves agafats de la mà corrent fugint d'un grup de joves molt nombrosos que anaven perseguint-los i insultant-los. Aleshores, a Jaume, se li va ocórrer la solució al problema, encara que sabia que a Agnès no li agradaria massa, però era l'única solució possible i ell estava disposat a dur-la a terme com fóra.

Al dia següent, Jaume va tornar a anar a buscar a Agnès a la feina i li va dir que ja tenia solució per al seu problema, però que ara no podia contar-ho perquè havia de consultar unes coses per al seu pla. Ella tampoc podia quedar-se a xerrar perquè havia de treballar. Així que el va deixar fer i quedaren per al dissabte de matí, encara que ell preferia que fóra abans perquè ella no tingues que passar ni un sol segon més amb aquell terrible home. Jaume va passar aquell matí buscant per les immobiliàries algun pis de lloguer en algun altre país, li donava igual el país que fóra, sols volia separar Agnès d'aquella bèstia. A la fi va trobar un pis a França, així que va anar a l'agència de viatges a comprar dos bitllets d'avió.

Jaume va estar molt impacient i feliç durant tota la setmana. Desitjava que arribara el dissabte per contar-li-ho tot a Agnès i poder anar-se'n d'allí al més aviat possible.

Va arribar el dissabte. Jaume fou molt puntual a la cita, però Agnès no arribava mai. Els segons es feien eterns per a Jaume, que mirava el rellotge a cada minut. Va estar hores esperant-la, fins que la desolació va poder amb ell. En tornar a casa va trucar al mòbil d'Agnès, però estava apagat. Va decidir enviar-li un missatge al mòbil però en clau per si el tenia el seu marit. Però no hi contestava ningú. Així que a la fi va decidir cridar per telèfon al seu pis cosa que mai havia fet. En aquesta ocasió va agafar el telèfon una veu que a Jaume li va resultar familiar, era Mireia, la germana d'Agnès.

-Sí? -va dir només agafar el telèfon-.

-Hola, bon dia-Jaume es va quedar molt estranyat que la seua germana estigués en aquella casa, ja que mai anava per culpa d'Enric, al qual no li agradava gens ni mica la germana de la seua esposa, ni cap ser de la seua família-. Estic buscant Agnès. Sóc un company de la seua feina. Em podria dir on localitzar-la? L'he cridada al mòbil però el té apagat.

-De la feina? Ja hem avisat a la feina del que ha succeït.

-Ah ...és que jo no vaig a la oficina gaire, treballo des de casa. Què és el que ha succeït? -en aquell moment la veu de Jaume es va fragmentar-.

-Agnès va morir ahir a mans del seu marit. I ara si em disculpa tinc pressa, només estic aquí de pas per agafar unes coses d'ella.